

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1612

8 De simonia, quae committitur in resignationibus beneficiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14014

liberabiliter sua bona donaret, & postea peteret, vt in Canonico admittetur, & Canonici abfoluere, & gratis cõfentirent.

Præterea Simonia non esset, si auctoritate, & consensu Episcopi retineret sibi potestatem perficiendi Clericum ad præbendam ex suis bonis in Ecclesia institutam: tunc enim nihil aliud peteret, nisi ius patronatus in Canonico, & præbenda ex suis bonis instituta. Ius autem patronatus consensu, & auctoritate Episcopi, potest secundum Canones, & iura concedi.

Quid, si Titius absque illo pacto expresso bona sua tradidit eo animo, & voluntate, vt Canonico fieret, non traditurus alioqui nisi id futurum esset? Respondeo, eum traditurum esse mente, non re, *cap. Tua nos de Simonia*. Idem dicendum est, si Canonici eum in ea Canonico admiserint, sine illo quidem pacto, sed non aliter recepturi, nisi ille sua bona conferret: tunc enim Simoniã mente animo, & committeret, *cap. Tua nos, iam citato*.

Non est etiam Simonia, cum quis ad Beneficium admittitur ea conditione, vt sustineat onera, vel præstet ministreria, & obsequia, quæ sunt ipsi Beneficio imposta, *cap. Significatum de præben. & Glossa, & Doctores ibidem, & Glossa in cap. Significasti, de elect.* tunc enim à Beneficiario iure exiguntur, quæ Beneficio requirit, & postulat. Vnde quando vacat Beneficium, teste Auctore *Glossa in cap. Significatum, superius allato*, Praepositus, & Collegiũ Canonico, si instruerent, vt qui ad illud Beneficium admittetur, hoc, aut illud onus subiret, videlicet bis, vel ter in hebdomada rem diuinam faceret, tunc eiusmodi onus ad tale Beneficium transiret, quia res cum suo onere transit. *l. Si conuerit, ff. De pignorat. actio. §. 1. & cap. Ex litteris, de pignori. & l. De usufructu legato. & l. Si pen denter, §. penult. ff. De usufructu.*

Tertio queritur, An Simoniacus sit Titius, pecuniam dando ad impediendam Caii indigni electionem? Respondeo, quodam in hac re ita distinguere: Aut Titius dat solum eo animo, vt impediatur ne is, qui indignus est, eligatur, aut dat, vt dignus eligatur, siue vt ei via ad Beneficium pateret.

Si secundum, Simoniacus est Titius, si primò Simonia eius non videtur esse. Nam in primo casu pecunia datur, vt indigni electio impediatur, in secundo vero traditur pecunia, vt fiat digni electio, vel ad eam via muniat, at Simoniacus est pecuniam dare, vt electio fiat.

Idem dicendum est, inquit, si Titius pecuniam dedit, ne Scius, qui est minus dignus, ab electoribus eligatur. Nam aut dat pecuniam, aut Caius dignior, quam Scius eligatur, & sic est Simoniacus, aut dat, vt impediatur electio Scii, digni quidem, sed minus, quam sit Caius, & tunc Simoniæ peccatum non est, quia solum pecunia datur, ne in electione qui minus dignus est, præferatur. Caietanus in *Opuscul. tomo secundo Tract. 9. quæst. 3.* fatetur, licitum esse pecuniam redimere vexationem Ecclesiæ: vt si electio indigni esset grauius nocitura Ecclesiæ, posset licite quis pecuniam dare, ne illius electio fieret, non autem vt dignus eligeretur. *Sorus lib. 9. De iustitia, quæstion 6. art. 1. ad quintum*, concedit, in eo casu etiam licitum esse pecuniam offerre, vt dignus eligeretur, vt si tantum vnus dignus, & alter indignus esset, quia in eo casu sicut ad redimendam vexationem Ecclesiæ fas esset pecunia impedire, ne indignus eligeretur, ita etiam liceret pecuniam dare, vt eligeretur dignus. Secus vero, inquit, esset, si multi digni esset: item, si fuissent duo, quorum vnus dignus esset, alter vero dignior, & magis idoneus, sed verior est Caietani sententia.

Simonia etiam vitio non caret, cum electores sibi inuicem dicunt: Placeat tibi pro meo amico suffragium ferre, & ego pro tuo vicissim feram, vel si aliter dicat: Nunquam me uiuente fiet Canonico Scius in hac Ecclesia, nisi fiat Caius, pro quo ego rogauit. Vel si dicat: Tu exaudiris es in electione Caii, ego quoque exaudiri debeo in electione Titii. *Siluester in verbo Simonia, quæst. 13. vers. 4.* Si vero

consuetudine receptum esset, vt exaudito vno in vna electione, alter exaudiretur in alia, tunc absque simoniæ labe posset quis petere, vt eiusmodi consuetudo seruetur. *Siluester loco proximo citato.*

De Simonia, qua committitur in resignationibus Beneficiorum.

CAPVT VIII.

CERTI iuris est, Clericum beneficium suum dimittere non posse, nisi Episcopi consensu. *cap. Admonet de renit.* quod si dimiserit, in scio Episcopo, vel inuito potest auctoritate Episcopi reuocari, & nisi redierit ad monitus, excommunicationis sententia puniri. *cap. Si qui verò 7. quæst. 1.*

Primò queritur, An Simoniacus sit, qui suum beneficium resignat, siue dimittit pecuniam receptam? Ratio dubitandi est, quia is beneficium non dat alteri, sed tantummodo dimittit, & superior, cuius consensu sit resignatio, confert in alium Beneficium resignatum? Respondeo, eum Simoniacum esse, quia resignatio est veluti via ad Beneficium acquirendum: quare Titius (V. g.) dando pecuniam, vt Caius suum Beneficium resignet parat, & aperit sibi viam ad Beneficium impetrandum. Vnde pecunia sternit viam illam, & aditum ad Beneficium, vt Caius recipiendo pecuniam, vendat Titio viam ad Beneficium.

Secundò queritur, An Simoniã committat Titius, suum Beneficium dimittens, siue resignans in gratiam, & fauorem Caii, hoc est, non aliter dimittens, nisi Caius conferatur? Respondeo, Titium simoniã committere, saltem Canonico iure prohibitam: quia omnis pactio, & conuentio in spiritualibus est simoniaca. *cap. Quam pio 1. q. 2. cap. vlt. de pactis.* Nam quæ spiritualia sunt, gratis conferuntur. Huismodi quidem resignatio in curia Romana fuit aliquando Romanorum Pontificum consensu permilla, eum videlicet coram Romano Pontifice sic fiebat: Resigno beneficium in fauorem Titii, & non aliter, nec alio modo. Cuius clausulæ sensus erat, vt nisi alteri, quam Titio conferretur, non conferretur beneficium resignatum. Permittebatur autem hæc resignatio, quia fiebat coram summo Pontifice, annuente, hoc est, ratam, & acceptam resignationem habente, quam resignans nominabat. Resignanti indulgebatur, vt hunc, vel illum nominater promouendum à Pontifice.

Sed meritò deinde eiusmodi resignatio est sublata, vt omnis beneficiorum resignatio fiat pura, & simpliciter, non ex pacto, conditioneue vlla adiecta, & ne quis in Beneficio successorem designet, quod est contra Canones.

Tertio queritur, An Titius iure communi sit Simoniacus, si beneficium resignauerit in gratiam, & fauorem Caii coram Ordinariis locorum? *Sorus lib. 9. de iustitia, quæstion 7. arti. 2. conclus. 1.* affirmat, iure communi Canonico talem resignationem Simoniacam non esse. Ita *Couarr. lib. 1. Varia. resolutionum, cap. 5. num. 4. & 5.* Sic etiam *Staphileus in Tract. de liste. gratia tit. de variis modis vacationis vers. Posset tamen, num. 28.* vbi sentit, iure communi esse permissum, sed curiæ Romanæ vsu, & stylo prohiberi, ita vt solum coram Romano Pontifice fieri queat.

At multò vetius est, eam resignationem esse iure communi prohibitam. Sic *Glossa in cap. Ordinationes 1. quæst. 1. & in cap. Ex parte 1. De off. c. iud. de leg. & in cap. Cum pridem, de pactis. Abbas, in cap. Cum vniuersorum de rerum permutat. Praepositus, & Archidiaconus, & alii in cap. Ordinationes, 1. quæstion 1. Felinus in cap. Ad audientiam de rescript. Cassiodorus de renit. cler. 1. & 2. De simonia. Rebuffus in Praxi Beneficiorum par. 3. tit. De pura resignat. Silu. in verb. Renuntiation. n. 7. Tabern. eod. ver*

bo num. 4. *Naturus in Manuali cap. 23. num. 107.*

Hæc opinio est vera, nam omnis conventio, & pactio in spiritualibus, vel quæ sunt spiritualibus annexa, iure communi prohibetur, *cap. Cum pridem. & cap. vlti. De pact. & cap. Quæsitum, de rer. perm.*

Quæritur, An iure diuino Simoniacus sit, qui Beneficium suum resignat ex pacto, vt Caio detur? Sotus, Couatru. & Saphil. *locis supra citatis*, aiunt eum non esse Simoniacum ex natura rei, siue iure diuino, sed solum vsu, & stylo curæ, quæ talem pactiõnem non permittit. Ratio eorum est, quia si eiusmodi resignatio esset Simoniaca per se, & simpliciter, non posset Romani Pontificis auctoritate permissa, cum tamen aliquando permissa fuerit, vt testatur *Cassiodorus, De renunt. docif. 3. & De Simonia. decif. 2.*

Quidam dixerunt per se, & absolute Simoniã eam esse, eo ipso, quod sit ex pacto, nisi pacto excludatur auctoritate legitima superioris, vt reuera excludi potest à Pontifice, quia iure diuino prohibemur spiritualia, vel quæ spiritualibus annectantur, quatenus talia, aliter quam gratis dare, & accipere, *Matthæo 10.* Ergo iure diuino, & naturali prohibetur quis Beneficium suum, quatenus Beneficium est, ex pacto dimittere, vt aliquid obsequii, commodi, & muneris recipiat. At, qui Beneficium resignat ea conditione, vt in Caium conferatur, recipit munus ab obsequio: nam in gratiam, & fauorem ipsius Beneficium Caio confertur, nec Romanus Pontifex concedere potest, vt Beneficium ex tali pacto resignetur, nisi talem pactiõnem irritam, & inanem reddendo.

Dicendum est, talem resignationem Simoniã non esse absolute, & simpliciter, sed tantum iure Canonico prohibitam, quia is, qui ita resignat, conditionem apponit, vt Beneficium, v.g. Caio detur, aliter non resignaturus, & conditio in spiritualibus iure communi vetatur.

Quæritur si talis resignatio coram Summo Pontifice fiat, tunc pactio vim, & locum amplius non habet, quia Titio suum Beneficium sic resignanti coram Pontifice, liberum est ipsi Pontifici vel resignatiõnem excludere, vel Beneficium alteri, quam Caio, dare, vel Titium ipsum in Beneficium confirmare. Quod si Caio dat, id facit, quia vult Beneficium Titii in Caium transferre.

Item, si permittit, vt Titius, qui Beneficium iam, quod ad se pertinet, resignat in gratiam Caii, ad suum Beneficium iam resignatum redeat, siue vt illud resignet, hoc quoque facit iura suo, cum posset Beneficium in alterum conferre. Accedit quod conditio, vel pactio in spiritualibus, quæ inducit Simoniã iure diuino prohibita, ea est, cum quis dat spirituale alteri ex pacto, vt ab eo, vel ab alio, nomine ipsius recipiat temporale commodum.

At in tali resignatiõne is, qui resignat Beneficium in gratiam Caii, nihil recipit à Caio. Solum Pontifex est, qui iura suo Beneficium resignantis transfert in Caium, quamuis id faciat in gratiam, & fauorem Titii resignantis.

Hinc est, vt in tali resignatiõne Titius, & Caius Simoniaci reuera non sint, si pactiõnem in Romani Pontificis arbitratum remittant. V.g. Si Titius, & Caius ita conueniant. Ego Titius resignabo Beneficium meum in tui gratiam, & fauorem, si ita Romano Pontifici placuerit: tunc enim labem Simoniæ nullam contrahunt.

Idem etiam dicendum est, si Titius Caio dixerit: Ego Beneficium meum resignabo in tui gratiam coram Romano Pontifice.

Obicitur, ergo Simoniacus quoque Titius non erit, si suum Beneficium in Caii gratiam resignet coram Episcopo, vel si Episcopo ita placuerit? Respondeo, argumento concludi non esse tunc per se, & simpliciter Simoniacum Titium, sed iure communi canonico, quia talis resignatio aliter, quam Romani Pontificis auctoritate facta, inanis, & irrita, tanquam Simoniacum, ob conditionem appositam habetur, quoniam eam admittere, vel approbare Ordinarius iure communi prohibetur.

Quintò quæritur, An Titius resignans Beneficium suum apud Episcopum pure & simpliciter absq. vlla conditione expressa, vel tacita, eo tamen animo, & voluntate, vt illud Caio detur, aliter non resignaturus, sit mente Simoniacus? *Gloss. in cap. Ex parte i. De offic. iud. deleg. & apertum in cap. Ordinationes. 1. quæst. 1. v. detur negare*, Titium Simoniã mente contrahere, at Panorm. & *Dec. in cap. Ex parte loco citato*, affirmant, eum animo, & voluntate Simoniacum esse, at iuris pœnas non contrahere, *iuxta id, quod habetur in cap. Mandato, de Simonia.*

Ratio eorum est, quia Titius Beneficium resignat ex voluntate, vt in Caium conferatur, aliter non resignaturus, ergo voluntate est Simoniacus. Fortassis *Glossa solum dicit* re voluit. Titium sic resignantem pœnas contra Simonicos constitutas non affici, vel resignantem spe sola Beneficii, scilicet Caio conferendi, Simoniacum non esse, quia spes animo concepta Simoniã non inducit. *Glossa in cap. Ordinationes. 1. quæst. 1. & Silu. in verbo Renunciatio, quæst. 6. vers. 2. Angel. Simonia. 7. num. 39.*

Hæc tamen duæ sententiæ facit conciliantur. Nam prima locum habet, quando Titius resignat voluntate quidē, vt Caio datur, sed sine voluntate paciscendi, vt Caio conferatur.

Secunda verò loquitur de Titio, qui resignat animo, & voluntate paciscendi, vt Beneficium Caio detur, tunc enim in animo, & voluntate habet Titius pactum facere de suo Beneficio in Caium conferendo.

Sextò quæritur, An Titius in Simoniã crimen incurrat, cum Beneficium suum pure & simpliciter coram Episcopo resignat, & deinde Episcopum rogat, vt illud Caio conferat? Respondet *Gomes in Regu. Triennali possess. q. 12.* Aut Titius post temporis intervalum Episcopum rogat, & tunc pro Simoniaco non habetur: Aut rogat statim atque resignauit Beneficium, & tunc in iudicio Simoniacus confertur: nam talis resignatio etiam coram Summo Pontifice facta, modò non admittitur, & multo minus admitti potest si vna cum resignatiõne petitiõ continuatur, siue supplicatio, qua is, qui resignat, Ordinarium, vel Papam rogat, vt conferat Beneficium Titio.

Septimò quæritur, An Caius Simoniacus sit, eum dicit Titio: Ego resignabo Beneficium meum in gratiam tui, si tu confereris in pensionem, quam Papa constituet, & referuabit mihi? Respondeo *eum Nauar. in Manuali, cap. 23. num. 107.* Simoniacum esse: ratio est, quia facta est resignatio Beneficii eum pacto, vt Titius præter pensionem soluedæ consensum. Vnde est pactio de commodo pecuniæ æstimabili recipiendo. Omnis autem pactio in spiritualibus, vel quasi spiritualibus Simoniã continet. *cap. vlt. De pact. & cap. Quæsitum, de rer. perm. cap. Quam pio. q. 2.* Nam quod ex pacto de commodo temporali datur, vel accipitur, non gratis datur, aut accipitur.

Simonia itidem committitur, quando in duobus Beneficiis vacantibus Titius, Caiusque conueniunt, vt utrumque Beneficium precibus, & opera noti alicuius, & amici Pontificis impetretur, vt conferatur vni eorum ea conditione, vt in ambos æqualiter diuidantur fructus, & pensiones soluedæ illi noto, & familiari Pontificis, qui prædicta Beneficia impetrauerit in eorum gratiam, & fauorem. *Nauar. loco citato.*

Ratio eorum est, quia in his conventio, & pactio subest. Idem quoque Titius, & Caius Simoniaci sunt, si conueniant inter se, vt qui ex ipsis utrumque Beneficium obtinent, resignet alterutrum in gratiam alterius ex ipsis.

Octauò quæritur, quid dicendum sit, quando quis litem motæ, & agitæ de Beneficio renuntiat, ob aliam quam pecuniã receperit? Respondeo, huiusmodi renuntiationem Simoniã esse. Ita *Siluester in verbo Renunciatio quæst. 9. vers. 4. Angel. eodem verbo, num. 5. ita quoque Panorm. cap. Nisi essent num. 6. & cap. Cum pridem, de pact. & apertè colligitur ex ipso cap. Cum pridem.*

Quid si, exigat temporale commodum ob impenas, & sumptus, quos fecit in Beneficio litigioso obtinendo, & non

ob reuocationem huius? Respondeo cum Abbate in cap. Nisi essent de praben. num. 8. & Siluestro, & Angelo locis supra citatis. Simoniam committi, quia impensas fecit, ob gratiam sui videlicet causa Beneficium obtinendi, ergo incurrit Simoniam, si eas repetat, quia repetendo, recipit commodum, cum ita recuperet, quas fecerat impensas. Secus esse, si impensas fecisset in bonum ipsius Beneficii, siue Ecclesie, scilicet quia beneficium, vel Ecclesiam ab Hæreticis, vel Pagano nomine Ecclesie suis sumptibus recuperat, siue pretio redimit.

Quid idem si Titius, & Caius inter se litigantes de Beneficio litem componunt auctoritate superioris, qui ob bonum pacis litem dirimit ea conditione, vt vnus alteri aliquid det? Glossa in cap. Nisi essent. de praben. ait non sufficere superioris auctoritatem, siue confirmationem, vel contentum Papæ.

Oppositum dicit Hostien. in cap. Archidiaconus in cap. Ea quæ 1. quæst. 3. Abbas in cap. Nisi essent, Siluester, Angelus, Tabien. locis supra citatis, quæ sententia ex ipso cap. Nisi essent elicitur.

Si obiciat, Papam in d. capite non dicere: Confirmamus, sed Toleramus: at vb. cumque Princeps respondendo, vel referendo dicit, Toleramus videtur dispensare, siue indulgere in eo, quod est contra ius scriptum. Glossa in cap. Quia circa de consanguinitate & affinitate. Respondeo cum Abbate in eo cap. hoc nihil obstat, vt patet ex principio capitis, vbi Papa dicit, eam ordinationem suspectam fore, nisi illi Iudices fuissent probi, & honesti viri, ergo ob conditionem personarum, suspicione turpitudinis carebat.

Item, antequam Papa diceret, Toleramus, dixerat licite ob eam ordinationem, eos potuissent pecuniam soluere. Cur ergo dixit, Toleramus? Respondet Panormitanus. Ne videretur Pontifex totum illud factum laudare, & ne in exemplum traheretur: multa enim tolerantur quidem, sed non laudantur.

Quid si litigantes conueniant inter sese, non quidem auctoritate superioris, sed auctoritate boni, & honesti iudicis, in quem, ob bonum pacis compromissum faciunt. Glossa negat id licite fieri, nisi auctoritate Papæ confirmetur, Abbas, Siluester, Angelus, & Tabien. locis supra citatis affirmant, id iura conscientia fieri.

Quæres, cur Simoniacum sit, si litigantes inter se conueniant, vt vnus eorum lite cedens dimittat beneficium, aliqua pensione, siue pecunia recepta: non verò Simonia sit, quando lis componitur auctoritate Iudicis superioris, vel arbitri, dato, & accepto aliquo temporali commodum? Respondeo in primo casu committi Simoniam, quia lis tunc transactione dimittitur: Transactio enim est de re dubia, & lite incerta, & nondum finita, non gratuita pactio, sed aliquo dato, vel retento, vel promisso, l. i. ff. de transactio. & l. Transactio. C. eodem tit. Ideo transactio in Beneficium est lege prohibita. cap. Super eo de transactio.

Secus verò est, si gratis, & amicebiliter, vt in eo capite dicitur, litigantes inter se litem componant.

In secundo verò casu Simonia non est, quia lis non dissoluitur transactione, sed auctoritate superioris Iudicis, vel arbitri, in quem est à litigantibus compromissum.

Si roges, An Simoniam admittat Titius dans pecuniam Caio, ne litem moueat, & exerceat? Respondeo cum Siluestro in verbo Renuntiatio, num. 3. & Ang. eod. verb. num. 9. ex Butrio, & Abbate in cap. Cum pridem, de praben. Aut Titius ius habet acquisitum in Beneficio, & certum, & tunc Simoniam non incurrit, quia pretio redimit vexationem, quousi si ius questum est dubium & litigiosum, tunc Titius Simoniacus est, quia pretio parat sibi viam ad beneficium.

Octauo quaeritur, An Titius Simoniacus sit, literis pontificis, quas impetrauit ad beneficium primo vacaturam consequendum, renuntians ea conditione, vt sibi aliqua pecuniaria pensio conferatur? Glossa in cap. Ad audientiam 2. De rescrip. in verb. Renuntiantes, negat eum esse Simoniacum, quia per litteras pontificias nullum ius spirituale acquisiuit, videlicet, nec ius in re, nec ius ad rem.

Dicendum verò est cum Innoc. Host. & Panorm. in eo cap. quos sequuntur Angel. & Siluester praecitati in locis, Titium Simoniacum cum admittit, quia ex litteris pontificis aliquod ius acquisiuit, videlicet ius petendi Beneficium primo vacaturum. Vnde fatetur quidem nullum ius acquisisse proprie in re, vel ad rem; dubitare tamen non potest, quin ius acquisierit preparatorium ad beneficium obtinendum.

Quid si officio superioris, vel opera alicuius Titius parit, & simpliciter renunciet literis pontificis? tunc ne poterit recipere aliquid sibi oblatum? Poterit. Ita Siliu loco praefato ex B. Anron. pro cuius sententia fuit id, quod habetur in cap. Sanè, de renunt.

Quid idem, si renunciet literis eiusmodi eo pacto, vt legitima auctoritate superioris, sibi aliquod beneficium Ecclesiasticum conferatur. Innocen. & Hostien. in cap. ad audientiam 2. De rescrip. esse Siluester, in eod. loco, cuius supra meminimus, negat Titium esse Simoniacum, quia ius spirituale, quod Titius habet ex litteris pontificis petendi Beneficium primo vacaturum, permittat auctoritate superioris cum alio beneficio Ecclesiastico.

De resignationibus Beneficiorum factis cum regressu, vt dicunt, vel accessu, vel ingressu.

CAPVT IX.

SCIENTIVM est, aliquando contingere, vt aliquis Beneficium suum resignet cum facultate sibi data redeundi ad illud: Et hoc quidem tripliciter.

Primo, quando quis resignat suum beneficium impetrata facultate, vt si resignatus praemoriatur, ipse redeat ad beneficium resignatum, ita vt ius pristinum in beneficio recuperet. Regressus enim ad ius aliquod, est reditus ad illud in certis quibusdam euentibus.

Secundo, quando quis impetrat beneficium resignat sed quia legitimam ætatem nondum habet, vel aliquo impedimento Canonico præpeditus illud retinere non potest, impetrat facultatem, vt post legitimam ætatem, vel post impedimentum Canonici amotum possit illud beneficium habere. Et hæc resignatio dicitur fieri cum accessu. Accessus autem vocatur ius capessendi Beneficium, cuius antea possessionem quis adeptus non fuerat ob aliquod Canonice impedimentum.

Tertio, quando quis resignat Beneficium iure quidem obtentum, sed nondum eius possessionem allequutus, & ei facultas datur, vt si resignatus prius decesserit, sui Beneficii resignati possessionem apprehendat: & hæc resignatio dicitur fieri cum ingressu. Regressus itaque est ad Beneficium iure impetratum, & possessum. Accessus verò est quidem ad Beneficium obtentum, sed quod ob aliquod impedimentum Canonice retineri non potest. Ingressus autem est ad beneficium tametsi iure receptum, tamen cuius possessio apprehensa non fuerat. Robus in Praxi Beneficiorum, par. 3. De regressu, & resignat.

Secundo, sciendum est, res prædictas resignationum modos generatim vocari solitos esse regressus, quamuis, vt dixi, regressus speciatim ab accessu, & ingressu distinguantur.

Tertio notandum est, Beneficia resignari non posse contra ordinariis locorum cum regressu, siue accessu, siue ingressu: vt alioqui enim tales Beneficiorum resignatores contra ordinariis admittant, pro Simoniacis haberentur, & iniuræ, & inanes sunt. Ratio est, quia sunt cum conditione, pacto, & modo, & omnis pactio in Beneficium Simoniacæ est. cap. vlt. de pact. & cap. Quam pio. 1. quæst. 2.

Quarto animaduertendum est, prædictos regressus in curia Romana consensu Romani pontificis olim fuisse permissos vsu, & stylo cuius eos Pontifex tolerante, & concedente, quamuis alioqui contra ius commune canonicum.

Concilium Trid. sess. 25. cap. 7. tales regressus merito sustulit, etiam Beneficium consentu factos.